

razumeju sebe kao sile, i one se u krajnjoj liniji okreću protiv sebe (protiv sebe kao sila – sila je ono što se molja ispoljiti) i time ne prihvataju razliku već je negiraju.

Ukoliko reaktivne slike uspeju da pobede aktivne (što se i dešava po Niče) tako što aktivno odvajaju od onoga što ono može – samozaboravom sile i razlike u poreklu – tada se više ne radi prosto o reaktivnom tumačenju porekla, o obrtanju slike porekla kao razlike – već o razvoju tog obrtanja porekla kao razlike – radi se, kako to Niče kaže, o preokretanju samih vrednosti.

Postavlja se pitanje kako reaktivne sile pobeđuju? Niče dato objašnjava na sledeći način:

„Zahtevati od sile da se ne ispoljava kao sila, da ne bude želja za pobeđivanjem, savlađivanjem, gospodarenjem, žudnja za neprijateljima, otporima i poredama, upravo je isto toliko besmisleno kao i zahtevati od slabosti da se ispolji kao sila. Neka količina snage tačno odgovara istoj količini nagona, volje, delanja – štaviše, ona i nije ništa drugo do upravo to stremljenje, htenje, samo delanje, i jedino zbog zavodjenja svojstvenog jeziku, jeziku koji svako delanje shvata i pogrešno shvata kao uslovljeno onim delujućim, nekim subjektom, ona može i drugačije da se pojavi...kao da iza jakog čoveka postoji ravnodušan supstrat koji *može da bira* ili da snagu ispolji ili da je ne ispolji... - /ideja da je jakom čoveku slobodno da bude slab/ - Subjekt dosad je na zemlji bio najčvršća dogma možda stoga što je prekomernom broju smrtnika, slabima i tlačenima svake vrste, omogućio onu tananu samoobmanu da samu slabost tumače kao slobodu, a svoju takvu i takvu prirodu kao zaslugu“

Da li njihovom pobedom nad aktivnim silama one postaju vladajuće, agresivne, stvaralačke, da li one postaju tim činom aktivne? Niče odgovara negativno.